

Rea Seeck

Biona ja Braun hevonen

Bionan ja Braunin seikkailut

Braun hevosen tarina

Biona ja Braun hevonen

Rea Seeck

Biona ja Braunin seikkailu

2019 Rea Seeck

Kustantaja: Bod-Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Bod-Books on Demand Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-80-0214-7

Biona ja Braun hevonen

Biona ryntäsi koulusta kotiin. Hänellä oli kiire, sillä hän halusi nähdä sen ihanan vaaleanruskean hevosen, joka oli lähitallilla. Se sijaitsi lähellä hänen kotiaan, jossa hän asui isänsä, äitinsä ja pikkuveljensä kanssa. Biona oli tehnyt tätä jomonen monta kertaa aiemmin. Puoli vuotta sitten hän oli hakeutunut tallin läheisyyteen tietäen, että siellä olisi hevosia. Tässä tallissa oli ravihevosia. Biona oli kymmenen vuotta vanha. Hänellä oli pitkät kastanjanruskeat hiukset,

jotka hän useimmiten laittoi poninhännälle. Hän käytti sinisiä farkkuja ja rentoa collegepuseroa. Aina, kun hän meni tallille, hän istui sen ulkopuolella odottamassa, että saisi nähdä edes vilaukselta jonkun hevosista. Yleensä hän näki niitä, joita tuotiin juoksulenkiltä tai jotka olivat menossa sellaiselle. Hevosia tuotiin myös ulos harjattaviksi tai niitä kävelytettiin vähäsen.

Eräänä päivänä Biona oli ollut istumassa tallin ulkopuolella, kun ulos tuotiin vaaleanruskeata hevosta, jolla oli valkoinen läikkä vasemman silmän alla. Hän rakastui siihen ensi silmäyksellä. He saivat toisiinsa jonkinlaisen yhteyden heti. Hevosen katse oli niin kaunis. Aina myöhemminkin, kun hevonen kulki Bionan ohitse, se katseli häntä lämpöisesti ja nyökkäsi päällään. Biona ei tiennyt, kuka omisti tallin ja kenen hevonen se oli, mutta mielessään hän kuvitteli, että se oli hänen hevosensa. Biona antoi sen nimeksi Braun. Hän halusi joka päivä

tallin läheisyyteen toivoen, että hän saisi nähdä Braunin edes vilaukselta.

Eräänä päivänä, kun se jälleen kulki hänen ohitse, hän kysyi mieheltä, joka ohjasi hevosta, saisiko hän silittää sitä ja hän sai luvan siihen. Se oli molemminpuolista onnea ja iloa, kun he pääsivät niin lähelle toisiaan. Hevosen turpa oli lämmin ja pehmeä kuin pumpuli. Mies kertoi, että sen nimi oli Anni. Se oli viisi vuotta vanha tamma ja todella kiltti hevonen. Sitä harjoitettiin ravihevoseksi. Se oli suomenhevonen, jolla on vaalea harja.

- Kiitos, kun sain silittää sitä, sanoi Biona miehelle.

Bionan vanhemmat, äiti Saara ja Heikki-isä sekä hänen pikkuveljensä Tauno olivat saaneet kuulla Braunista ja tiesivät, minne tyttö ryntäsi koulun jälkeen. Biona ja hänen perheensä asuivat Helsingissä, Vallilassa. He asuivat kolmikerroksissa talossa lähellä Paavalin

kirkkoa talon toisessa kerroksessa. Talo oli keltaiseksi maalattu ruskein ikkunalaudoin ja siinä oli punaruskea tiilikatto. Biona jakoi huoneen veljensä Taunon kanssa. Huoneen keskellä oli verho, joka puolitti tilan. Hänellä oli omalla puolellaan seinillä hevoskuvia. Yhdessä kuvassa oli pieni varsakin. Hänellä oli myös pieni lattialla seisova kaappi. Sen päällä hän piti hevoskoristeita.

Hevostalli sijaitsi Vallilan Laaksossa. Sinne oli matkaa puoli kilometriä hänen kodistaan. Se matka ei ikinä tuntunut hänestä pitkältä. Tallin ympärillä oli isoja peltoalueita ja siellä kasvoi kauniita kukkia keväisin ja kesäisin. Tallin vieressä kasvoi iso vaahtera. Talli ei ollut iso, mutta sinne mahtui monta hevosta, Bionan arvion mukaan kymmenkunta.

Eräänä päivänä, kun Biona taas istui tallin ulkopuolella siinä toivossa, että saisi nähdä Braunin, tallista tuli ulos sama mies, jonka kanssa hän oli puhunut aiemmin. Hän näytti niin ystävälliseltä ja oli puhunut aikaisemmin niin kauniisti Bionalle, että hän rohkaistui ja kysyi mieheltä, saisiko hän tulla sisään talliin. Mies vastasi Bionalle, että tule toki. Biona tuskin pääsi ovesta sisään, kun hän jo kysyi missä se vaaleanruskea hevonen on.

- Sinä taidat tykätä siitä hevosesta. Olen seurailut sinua, kun oleskelet täällä tallin nurkilla.

Biona silitti kauniin vaaleanruskean hevosen kylkeä. Hevonen nosti päätään ja höristi korviaan. Mies tuli lähemmäksi ja sanoi:

- Olet varmaan huomannut, että Anni on kiltti hevonen.

- Niin onkin, olen huomannut, Biona vastasi, mutta kysyi sitten hiukan arkailleen:

- Saanko kutsua sitä Brauniksi?

- Vai niin, sanoi mies. Hyvän nimen olet hevoselle keksinyt. Minun nimeni on Niilo. Olen tämän hevosen hoitaja. Hevosen omistaa vanhempi mies, joka ei koskaan tule katsomaan sitä. Hän vain haluaa, että hevonen pärjäisi raveissa ja toisi hänelle rahaa. Jos haluat nähdä hevosen raveissa, voisit tulla katsomaan, kun se

kilpailee. Seuraavat kisat ovat nyt lauantaina, se ravaa silloin Käpylän raviradalla, pääsisitkö sinne?

- Totta kai tulen! Biona vastasi innostuneena.

Biona oli nähnyt, kuinka Braunia juoksutettiin kilparattaat perässään tallin ympäristössä.

- Jos haluat, saat harjata sitä. Se pitää siitä kovasti.

Niilo näytti Bionalle, miten hevosta harjataan. Braun katseli Bionaa lempeästi. Se selvästi halusi, että sitä harjataan. Biona suki myös sen vaaleata harjaa ja innostui letittämään sitä otsalta.

- No niin, sanoi Niilo, nyt se on saanut harjaustuokion ja se teki sille hyvää. Voit vielä vähän silitellä sitä ja sitten meidän on lähdettävä ulos tallista. Minun on jatkettava töitäni ja sinunkin on jo varmasti aika mennä kotiin.

Biona ihastui ravihevoseen kotikulmillaan läheisellä hevestallilla. Hän pääsi sitä katsomaan ja harjaamaan ja syöttämään leipäpalasia sille. Eräänä päivänä hänen tullessaan tallille hevonen oli poissa. Hän saa kuulla, että se oli myyty. Kukaan ei osaa kertoa, minne ja kenelle? Hän yrittää tiedustella kaikkialta, missä se on, vai onko sitä enää, mutta tuloksetta. Viiden vuoden päästä tapahtuu jotain aivan odottamatonta. Jännitystä on ilmassa kerrakseen.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi